

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. április 3.
(nagypéntek)**

Horváth Géza

ÖRÖK ENGESZTELÉS

Énekek: 184, 340, 334,1-4

Alapige: Zsidók 7,20-28

Jézus nem eskü nélkül lett főpappá, hanem annak esküjével, aki így szólt hozzá: „Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, te pap vagy örökké.” Ezért Ő jobb szövetségnek lett a kezesévé. És azok többen lettek papokká, mivel a halál nem engedte őket szolgálatban maradni; Ő viszont mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot. Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen Ő mindenkor él, hogy esedezzek értük.

Mert ilyen főpap illet hozzánk: szent, ártatlan, szeplőtlen, aki a bűnösöktől elkülönített, és aki magasabbra jutott az egeknél. Neki nincs szüksége arra, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb saját bűneikért mutassanak be áldozatot, azután a nép bűneiért. Ugyanis ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, amikor önmagát adta áldozatul. Mert a törvény erőtlen embereket rendelt főpapokká, a törvény utáni eskü ígéje pedig a Fiút, aki örökre tökéletes.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, nemcsak a mennyei seregek zengik: méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást, hanem mi is szeretnénk zengeni neked és vallani: méltó vagy, hogy tied legyen mindez, mert megöletted, feltámadtál, véghezvitted a váltság munkáját, reménységet és életet szereztél a tieidnek, Úr Jézus Krisztus.

Áldunk azért, hogy élő Úrként magasztalhatunk ezen az istentiszteleten is, emlékezve arra az egyetlen nagypéntekre, amely sok-sok évvel ezelőtt történt, de amelynek áldása, ereje, hatása nemcsak ma, hanem tudjuk, a világ végéig minden időben megmarad.

Magasztalunk, Úr Jézus, és belesodálkozunk abba, hogy mi is történt veled. És még jobban bele kell csodálkoznunk abba, hogy mi történt velünk ez-

által. Hiszen téged megostoroztak, töviskoronát tettek a fejedre, náddal vertek a bársonyban, és csúfoltak, leköptek. Nekünk pedig a felmentést adta a mi mennyei Atyánk, hiszen eleget tettél az Ő igazságának, szentségének, megsértett voltának.

Ó, Uram, aki még nem élte át ennek a súlyát, a lényegét, és nem tapasztalta meg ennek a felszabadító örömét, hadd kérjünk, hogy ezen a nagypénteken ne valamiféle szomorúsággal végy körül bennünket, hanem valódi örömmel. Azzal az örömmel, amely a megszabadult ember öröme. Annak az embernek az öröme, aki tudja, hogy ki által, hogyan szabadult meg, ki az, aki levette róla a „láncot”, és hadd dicsérjünk és magasztaljunk téged, Úr Jézus Krisztus, örökön-örökké ezért a váltságért.

Kérünk a megszólaló igéért. Köszönjük, hogy azóta is téged lehet hirdetni, mint megfeszített és feltámadott Krisztust. Kérünk, ma is ez hangozzék. Ezért vedd körül az igehirdetőt és igehallgatókat egyaránt. Kérünk, szenteld meg a szívünket, gondolatainkat. Csendesíts el bennünket mindabból, amiből jöttünk, vagy ahogyan jöttünk, és engedd, hogy örvendezve menjünk el, és töltsük ezt az egész ünnepet a te jelenlétedben, szentségedben.

Ámen.

Igehirdetés

Tegnap este az istentiszteleten és ma délelőtti alkalommal is hallhattuk azokat az igéket, amelyek arról szóltak és szólnak ma is, hogyan történt Jézus Krisztus áldozata. Ezért adta talán nekünk Isten ma délutánra ezt az igét, amelyben nem arra kapunk választ, hogy mindez hogyan történt, hanem arra, hogy mindez miért történt.

Vasárnap szó volt arról, hogy Jézus Krisztus király, Messiás király, mert Őt Isten felkente a mi örökkévaló királyunkká, és tudjuk, hogy a Krisztus név, ami azt jelenti: felkent, azt is magában hordozza, hogy Isten Őt nemcsak királyunkká kente fel, hanem örökkévaló főpapunkká is.

Ha valaki a Zsidókhöz írt levél ezen részeit elolvassa, akkor bele fog csodálkozni abba, hogy Isten miért, hogyan rendelte az Úr Jézus Krisztust engesztelő áldozatul a mi vétkeinkért. Mit jelent ez — írja a Zsidókhöz írt levél írója — részeken keresztül. Különösen a 6., 7., 8. fejezet szól erről, ahol többször visszatérő gondolat az, hogy Jézus Krisztus pap, örökkévaló pap. És ott van az a zsoltárbeli idézet is: „pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.”

Nézzük meg mai istentiszteletünkön, hogy valóban Jézus Krisztus hogyan töltötte be ezt a feladatot, ezt az Istentől rendelt, és mégis önként vállalt küldetést. Hogyan és miként tett eleget Isten igazságának, hogyan lett engesztelő áldozattá, és majd nézzük meg, hogy ennek mind a mai napig mi a haszna, áldása az életünkre nézve.

Talán a testvérek is találkoznak többször olyan emberrel, aki beszél nekünk arról, hogy ki Isten, és egy Isten van. S akkor mindig alátámasztják, hogy igen, van egy Isten. Amikor én is ilyen beszélgető partnerrel akadok össze, akkor azon gondolkozom, hogy valóban sok ember eljut eddig: van Isten, ki Isten, de

tulajdonképpen ennél sokkal tovább kellene jutni és menni — most nem arról szólok, amikről szoktam, hogy a hit kapcsol ehhez az Istenhez, hanem arról, hogy ezzel az Istennel milyen az én kapcsolatom. Milyen kapcsolat van Isten és köztem? Így is lehetne mondani: milyen összeköttetés van Isten és köztem. Hiszen hiába van valaki, ha nincs összeköttetés, ha nincs élő kapcsolat közöttünk.

Az Ószövetségben Isten pontosan azért rendelte a papságot, hogy legyen kapcsolat Ő és a nép, a bűnös ember között. Ez volt a főpap. Az Ószövetség korában a főpapnak, a papnak három tiszte volt: először ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, ez volt a legfontosabb: a főpap évente egyszer a nagy engesztelési ünnepen vitte a szentek szentjébe az engesztelő áldozatot. A másik a népert való közbenjárás, könyörgés.

Gondoljunk csak a Jóel 2,17-re, ahol azt mondja az ige: „A tornác és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: légy kegyelmes, ó Uram, a te népedhez.” Járjanak közben, hiszen ez nem automatikus. Ez nem magától értetődő, ezt kérni kellett valakinek. A harmadik tisztük a nép megáldása volt a 4Mózes 6,25-ben levő ige szerint: Így áldjátok meg Izráel fiait: „Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg...” és ott elhangzik az áldás, amelyet azóta is úgy nevezünk: Ároni áldás.

A Zsidókhöz írt levélben az ige azt mondja — most hagyjuk az ószövetségi papságot — és azért nagyon szép, mert elmondja: Isten Jézus Krisztust kente fel a mi örökkévaló papunkká. Itt megszűnik az ószövetségi papságnak a szerepe. Mi lelkipásztorok nem is szeretjük, ha valaki ezt mondja nekünk: pap bácsi. Ez különösen vidéken szokás. Mi azt szeretjük, ha így szólítanak: prédikátor, lelkész, lelkipásztor.

Jézus Krisztus, mint örökkévaló főpapunk, odaáll a papság helyébe, és amikor Ő eljön, nincs szükség több papra ószövetségi értelemben, mert ezt a három feladatot, amit Isten a papokra bízott, azt Ő tökéletesen, maradéktalanul és teljesen ellátja és teljesíti. Így hangzik a Zsidókhöz írt levélben: Pap vagy te örökké.

Jézus Krisztus áldozatának tehát volt előzménye. Így kezdődött az ige, amit felolvastam: „Jézus nem eskü nélkül lett főpappá, hanem annak esküjével, aki így szólt: „Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, te pap vagy örökké.”

Mit jelent ez a számunkra, hogy megesküdött az Úr, és nem bánja meg, hogy pap vagy te örökké?

Először is azt, hogy törvényes az áldozat és az elégtétel, amelyet Jézus Krisztus bemutatott, mert csak az lehet törvényes pap, akit Isten a parancsával rendelt azzá. Törvényes összekötő Isten és emberek között, akit Isten parancsával rendelt azzá. Melkisédekről is így ír az 1Mózesben az ige, hogy a magaságos Istennek a papja. Volt megbízatása és felhatalmazása. Áront is Ő rendelte pappá, a lévítákat is Ő rendelte papi szolgálatra, és Ő rendelte és küldte el Jézus Krisztust. Megesküdött az Úr.

Azután azt jelenti ez, hogy Istennek a bűnös embernek váltságot és üdvösséget szerző végzése megváltoztathatatlan. Egyrészt megkérdőjelezhetetlen, hogy valóban Jézus a Krisztus, valóban eleget tett a bűnökért, valóban tökéle-

tes, valóban elégséges. Mivel kezdődik itt a szakasz? Azzal, hogy azt mondja a levél írója: megesküdött az Úr és meg nem bánja. Az Isten felkenése, amellyel Jézus Krisztust felkenete, megváltoztathatatlan. Így reménységünk a váltságban bizonyos lehet.

A Zsidó 6,17 azt mondja: „Miért is Isten kiválóbban meg akarván mutatni az ígéret örökösének az Ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe.” És a harmadik: azt is jelenti, hogy a hívőknek bizonyos reménységük van. „Kívánjuk pedig, hogy ki-ki közületek ugyanazon buzgóságot tanúsítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindvégiglen.” A hívőknek ez hatalmas örömhír: életünk végéig van mibe kapaszkodni, mert az Úr megesküdött és meg nem bánja, és nem visszakozik.

Volt egy ismerősöm, aki a lakásából hol ezt, hol azt mindig a rokonoknak adta, aztán később telefonált, hogy mégis hozzátok vissza, mert nem nektek szántam. Azután odaadta azt egy másik rokonnak. A végén már a rokonok nem is vitték el, mert tudták, hogy meg fogja bánni.

Milyen jó, hogy nekünk olyan Urunk van, akire örökké számíthatunk. Aki megesküdött és meg nem bánja, hogy Jézus Krisztust engesztelő áldozatként küldte el a mi bűneinkért. Jézus Krisztus tehát a mi örökkévaló papunk, mert nemcsak áldozatot vitt Istennek, mint az ószövetségi papok, ezért volt az tökéletlen, hanem magát vitte áldozatul, maga volt a Bárány. Istennek a Báránya, mégpedig azért, hogy Isten igazságának és megsértett voltának eleget tegyen. — ez volt az áldozat szerepe. Jézus Krisztus az övéit így megszabadította nemcsak a bűntől, hanem a bűn következményétől. Erre nem voltak képesek az ószövetségi áldozatok. Sőt az ószövetségi áldozatok nem is törölték el a bűnt.

Azt olvassuk az igében, hogy emlékeztetnek a bűnre, a másik: valamiféle bocsánatot hoztak, de nem eltörlést. Jézus Krisztus azonban úgy tett eleget Isten igazságának, hogy tökéletesen el is törölte a bűnt. Ezért azt mondja: az övéit megszabadítja a bűn következményétől, a pokoli kínoktól, mert van rá hatalma. Jézus Krisztus azért tökéletes áldozat, mert Ő önmagáért nem kellett, hogy vigyen áldozatot. A főpapnak kellett, mert ők bűnösök voltak.

Jézus Krisztusnak önmagáért nem kellett vinni. Ezért mondhatja: Atyám, ne nekik tulajdonítsd a bűnt. Ebben az áldozatban az Atya kiengesztelődött és az elégtételt elfogadta.

A Jób könyve 33,24 részében van egy érdekes ige. Jó lenne meg is tanulni. Többféle fordítást lehet olvasni. Én most azt olvasom, ami a Károli 1590-es Bibliában van. „Akkor könyörül rajta Isten, és ezt mondja: váltsd ki, hogy ne jusson a sírba. Találtam engesztelést.” „Szabadítsd meg Őt, hogy ne szálljon a sírba, találtam engesztelést.”

Valaki felsóhajt, és azt mondja: szabadítás kell az embernek. Ez nem lehet végbe, csak váltságdíjjal, és én ezt megtaláltam. Találtam neki engesztelést — ezt Isten mondja. Csak Isten képes arra, hogy találjon olyan engesztelést, amelyben csodálatosképpen meg is bünteti a bűnt, meg el is engedi. — Ez a Golgota keresztje. Jó lenne, ha meglátnánk, hogy ez a nagypéntek lényege: találtam engesztelést.

Vagy egy másik igének a fordítását is elmondom, mert biztos, hogy sokan nem tudják. Az 1590-es Károli fordításban hogy van fordítva az az igever: Ez az én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm? Nem így, hanem úgy van fordítva Károli által: Ez az én szerelmes Fiam, akiben én megengeszteltetem. — Isten gyönyörködik, ez is jó, de hogyan gyönyörködik Jézus Krisztusban? Mint engesztelésben. Akiben megengeszteltetem. Nem azt mondja, hogy meg fogok engesztelődni, hanem azt mondja: már. Innen is bizonyíthatjuk, hogy a Golgota keresztje nemcsak akkor állt ott nagypénteken, hanem már sokkal hamarabb állt. És azt mondja az Atya: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én megengeszteltetem.”

Az Istennel vagy így van valakinek kapcsolata, vagy sehogy. Ha embereket megkérdezzük, azt mondják: én imádkozom az Istenhez. Szép és jó. De érezzük-e, hogy önmagában ez nem felelet? Ez az imádság tulajdonképpen egy kéreálmaz, kívánságlista. Az Istennel való kapcsolat az egész Szentírásnak ez a közepe, a fókusz, hogy csak úgy lehet, hogy valaki összeköt vele, és máshogy nem megy, csak úgy, hogy engesztelő áldozattal köt össze vele. Különben Isten haragja reánk áradna, és bennünket sújtana. Nagypénteken ezt lehet szemlélni a Golgota keresztjén, hogy Isten az Ő egyszülött Fiát sújtotta.

Ahogy Ézsaiás az 53. fejezetben olyan szépen ír erről. Verettetett, megsebesített, az Isten haragja sújtotta. Vagy ezt értitek, vagy nem értetek semmit. Vagy így szemléled Istent Jézus Krisztuson keresztül, a Golgotán keresztül.

Egyszer láttam valahol egy olyan keresztet, amelynek a közepe lyukas volt. Arra gondoltam, hogy van ennek valami jelentése, hogy keresztül lehet látni a keresztet. Ezzel valaki bizonyára azt akarta kifejezni, hogy a keresztet át kell látnunk valahova. A Golgota keresztje az ember életében nem cél, hanem állomás, amely után meglátom Isten dicsőségét. Meglátom Isten igazságát. Meglátom azt, amiről a 340. dicséret írója énekel: te drága Jézus, mi történt tevéled?

Hadd kérdezzem meg: ilyen kapcsolatod van Istennel? Mert akinek ilyen kapcsolata van, az tudja, hogy a bűneim el vannak rendezve. Mint amikor Jézus mondja az asszonynak: „megbocsáttattak a te bűneid.” Ez azt jelenti: el vannak rendezve.

Van egy ének: „A bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm Úr Jézus, nem vádol többé engemet.” Kedves finn ének. Egy evangélikus lelkész fordította magyarra. Arról szól, hogy „mint a fecske, ujjongok én, mert halálban hevertem, de Ő fel-emelt. Az életem ára a szíve vére lett. A bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm, Úr Jézus, nem vádol többé engemet.” — Nincs ítélet, nincs kárhoytatás. Szabad vagyok, szabad.

Éppen ezért beszélnünk kell erről az engesztelésről. Mit tudunk még erről az engesztelésről? Azt tudjuk, hogy azt egy napon vitte véghez a mi Urunk. (Zakariás 3,9). Azt mondja ott az ige: „Én eltörlöm a földnek álnokságait egy napon” — így szól a seregek Ura. Ezt volt nagypéntek vagy kétezer évvel ezelőtt. Jézus Krisztus engesztelését meg áldozatát nem kell megismételni. Isten megígérte, hogy Ő egy napon fogja eltörölni a bűnt. Ez az Ő halálának napja. Ezt egyszer megcselekedte, nem kell, és nem lehet megismételni.

Arról szól Isten ígéje, hogy az addig élt hívők bűnei is akkor töröltettek el, amelyek megbocsátást nyertek. Akkor töröltettek el az azután élő hívőknek a bűnei. Tehát az enyém, meg aki itt az Úr Jézusé.

Pál is azt mondja a Galata levélben: amikor Jézus felvitte a mi bűneinket a fára, vele együtt feszítetttem én is meg.

Olyan megható egy teológusnak a története, aki kiment a Szentföldre és elvitték a Golgota hegyére is. Láttá az idegenvezető, hogy ez a professzor meg van illetődve. Az arca másabb, mint a többi turistáé. Megkérdezi tőle: járt már itt? Azt mondja a professzor: igen, 2000 évvel ezelőtt. — Az idegenvezető nem tudta, miről van szó. 2000 évvel ezelőtt jártam itt, mert ott voltak a bűneim.

Maga vitte fel testében a fára. Egy napon törli el. — Amikor valaki ezt megéri, akkor megéri azt is, hogy nekem nem most fogja Isten bűneimet eltörölni, hanem már eltörölte. Ettől kezdve egy dolgom van: hálás életet élni. Neki élni hálából. Ahogy úrvacsorakor mondjuk: ígértek-e, hogy hálából az életeteket neki szentelitek. Nem kell áldozat. Egyetlen áldozat kell most már, a hálaáldozat. Mit tegyek, hogy üdvözüljek? Már Jézus megtette. Hidd el, ragadd meg, és élj az Úrnak. Mondd azt: „feletted való jóm nincs nekem. Náladnál egyébbel nem gyönyörködöm földön.” Mert Jézus, te, mint főpap, mindent elrendezettél.

Arról is szól nekünk Isten ígéje, hogy mint pap, nemcsak engesztelés, hanem azt mondja: Ő egyetlen közbenjárónk is az Atyánál. Ez volt a papság másik feladata, hogy közbenjáró legyen. János apostol boldogan kiált fel az első levele 2. fejezetében. „Szeretteim, ne vétkezzetek... De ha valaki vétkezik...” — János apostol nem volt naiv, hogy nem fogunk vétkezni. Nem azt írja: essen kétségbe, hanem azt mondja: „van szószólónk az Atyánál. Mégpedig Jézus Krisztus, aki mindenha él, hogy esedezzék érettünk.” — olvassuk itt a Zsidókhoz írt levélben.

Tehát arról van szó, és ezt össze kell kapcsolnunk, mert Isten ígéje is összekapcsolja, amit ember nem választhat szét. Jézus Krisztus a mennyben van, ez az ígének a lényege, és hogyan közbenjárónk? Esedezik érettünk. Senki ne azt gondolja, hogy ez azt jelenti, hogy Jézus térden csúszik az Atya előtt, mert Ő hatalommal és dicsóséggel van az Atya jobbján.

A mennyben Jézus Krisztus az Ő drága érdemével és engesztelésével van jelen. Ezt az érdemet és engesztelést állandóan az övéire alkalmazza az Atya előtt — erről beszél Isten ígéje. Jézus nem azért közbenjárónk, hogy ha kérünk bármit, akkor Jézus Krisztus azt mondja az Atyának: Atyám, adj meg neki bármit. Jézus tehát nem azért van ott, hogy közbenjárjon *nekünk*. Hanem azért, hogy az Atya előtt az Ő drága érdemével és engesztelésével járjon közben *miértünk*, akiket Ő megváltott, érdemét ránk ruházza, kitölti a Lelket a szívünkbe, és az Ő esedezése a mennyben nem más, mint a maga érdemének és elégtételének Isten előtt való állandó bemutatása.

Ezért látja úgy János apostol Jézust a mennyben, mint megöletett Barányt. Örökkévaló pap, mondja Isten ígéje, mert isteni természetére nézve örökkévaló, mert áldozatának ereje örökké tart, mert örökké él és esedezik érettünk.

Mit kell látnunk és szemlélnünk Krisztusban? Olyan szép a 230. ének: Áll a Krisztus szent keresztje elmúlás és rom felett. (...) Krisztusban beteljesedve

látom üdvösségemet. Nagypéntek azt jelenti: vagy így látod, és ismered Jézust, hogy benne beteljesedve látom üdvösségemet, vagy neked semmi kapcsolatod nincs az élő Istennel. — Ezt mondja nekünk Isten igéje. Vagy így nézel a Golgota keresztféjére, az Isten egyszülött Fiára, és meghódol a te lelked, leborulsz előtte, és azt mondd: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek. Utána felállsz, az arcod kivirul, eltűnnek a ráncok, és ujjongva elmész, és azt mondd: meg van bocsátva, ki van fizetve, mert valaki, aki tehette, és aki meg akarta tenni, ezt megtette. Ezért Jézus az egyetlen, mert más erre nem volt képes.

Amikor a fiatalok közt szolgálok, akkor szoktam elmondani, hogy ha én úszom az adósságban, más helyett nem vállalhatom át az ő adósságát. Jézus Krisztus azért tudta átvállalni, mert neki nem volt adóssága. Őbenne nem volt bűn. Ő nem volt ítélet alatt. „Ilyen főpap illett hozzánk”, értsük ezt úgy, hogy ilyen főpap kellett nekünk. Kedves volt Melkisédek, amikor megáldja Ábrahámot.

Aranyos volt Áron, amikor az oltár körül forgolódtak. — De kevés. Mert nekünk milyen kellett? Olyan, aki szeplőtelen, ártatlan, szent, a bűnösöktől el van különítve. Ilyen pedig csak egy valaki van: Jézus Krisztus. Ezért Ő így a hitünk alapja. Engesztelő áldozat a mi bűneinkért.

El van rendezve a tartozásod Isten felé? Az elmúlt időszakban lehetett látni, milyen az, amikor valakire ránehezedik a tartozása. Sok kétségbeesett család a felvett hitelt nem tudta visszafizetni. Amikor megérzed ezt az Isten előtt, hogy mérhetetlen az adósságom, soha nem tudom kifizetni. Egyszer csak jön valaki, és azt mondja nagypénteken: Atyám, elvégeztetted, én kifizettem. És mit mond Pál apostol? Az én adóslevelem oda van szegezve a Golgota keresztféjére.

Így érdemes ünnepelni nagypénteket, sehogy máshogy. Ez a vigasztalás, ez a reménység, ez az öröm és ez a szabadítás. Jézus Krisztus megszabadított — mondja egy kedves kis kánon —, áldom az Isten Bárányát.

Szeretném, ha ma ezt jegyeznéd meg, így mennél el innen a templomból. Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát.

Imádkozzunk!

Ó, valóban szeretnénk áldani és magasztalni téged, Istennek Báránya, Úr Jézus Krisztus, aki életedet adtad váltságul sokakért.

Köszönjük engesztelő golgotai, egyetlen tökéletes kereszthalálodat. Köszönjük, hogy ennek haszna rajtunk maradt és áldása reánk áradt, s ebből élünk, Urunk, mert tudjuk, hogy te az Atya előtt nemcsak megszerezted a mi üdvösségünket, hanem meg is tartod azt. Ezért tudjuk, hogy örökkévaló pap vagy. Nincs másra szükség, Urunk. Bárki magát főpapnak, pontifexnek nevezi, vagy neveztetni, az nem igaz, mert te vagy Istentől rendelt, az Atyától felkent egyetlen összekötő, hídverő, kapocs.

Uram, kérlek, ragyogjon fel itt sokaknak a Golgota keresztféje úgy, ahogy eddig még soha. Ne úgy, hogy a mai napon ránézünk, mert ott van talán a szobánk falán, hanem úgy ragyogjon fel a szívünkben, hogy halljuk a te szavadat: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én megengeszteltettem.”

ÖRÖK ENGESZTELÉS

Köszönjük, hogy ilyen Istenünk vagy, és még jobban köszönjük, hogy ezt a kapcsolatot te kezdeményezted, Atyánk, és te vitted végbe ennek a kiépítését. Köszönjük, hogy ez tökéletes és teljes.

Áldj meg bennünket nagypénteken, hogy így tudjunk ünnepelni és örülni.
Ámen.

Énekeljük a 334,1-4 éneket.

1. Ó, Isten, ki a törődött
Szívet meg nem utálsz, :/:
Sőt a bánatból ejtődött
Könnyeket megszámlálsz:
Kedveljed érzésimet
És elmélkedésimet,
Melyek szívemben támadnak
Halálán te szent Fiadnak.

2. Mint sír a kertben magában,
Mint küszködik a harccal, :/:
Mely a sötét éjszakában
A földre ejti arccal,
Hol kínjait lelkében
Érezvén és testében
Vércseppel verejtékeznek,
Elalél és csüggedeznek.

3. De új erőt vesz magának,
Lelkét megbátorítja, :/:
Mint a vitéz, ha harcának
Kezdetét tántorítja.
Az eláruló csókra
Önként megy a kínokra
A fegyverekbe öltözött
Vérengző kísérők között.

4. A bíró bár elismeri,
Hogy ő vétkét nem látja, :/:
Elereszteni nem meri,
Ostor alá bocsátja.
Látja a nép véresen,
Nincs szíve, mely megessen,
Fakad ily gyilkos lármára:
Feszítsd fel a keresztfára!